

Lieve mensen,

Met Bijbelverhalen heb ik vaak de ervaring dat wanneer je er even in spit, dat je dan tot de ontdekking komt dat ze weliswaar duizenden jaren geleden gebeurd zijn of verteld zijn, maar dat ze eerlijk gezegd nog steeds actueel zijn.

Zoals het verhaal van vanochtend over het kind in de kribbe.

Die hele wereld, de hele context waarin het zich allemaal afspeelde, het staat ver van ons af.

Wij leven in een totaal andere wereld.

En toch lijkt er in sommige opzichten niets veranderd te zijn.

Als we lezen over Maria en Jozef die geen plek konden vinden in Bethlehem, alle herbergen waren vol en daarom moesten zij hun toevlucht maar in een stal zoeken, dan lijkt dat precies op wat er nu over heel de wereld gebeurt.

Mensen zijn op de vlucht voor armoede, voor oorlog en geweld en zoeken een plek om te leven.

En die plek kunnen ze vaak niet vinden, omdat er geen plaats voor hen is.

Denk maar aan de karavaan met mensen die hun heil in de Verenigde Staten willen zoeken, maar daar allesbehalve welkom zijn.

En de vluchtelingen hier in Europa en in Nederland.

En behalve dat lijken er wel steeds meer problemen op ons af te komen:

Denk aan de brexit, de milieuproblematiek, de gele hesjes, mensen die de kosten van hun levensonderhoud niet meer kunnen dragen en ga maar door.

En dan hebben we het nog niet over onze persoonlijke tobberijen.

Dingen die onszelf bezig houden: een baan vinden en als je er één hebt: van baan veranderen of niet.

Hoe gaat het verder met je pensioen?

Of je gezondheid die te wensen overlaat, je wilt wel, maar je kunt niet meer datgene wat je vroeger kon en dat je toen heel vanzelfsprekend vond.

Er is zoveel dat ons bezighoudt en nu zijn we hier, om zoals ieder jaar Kerst te vieren.

Het feest van een kind dat geboren wordt.

We zijn op zoek naar iets dat ons optilt boven onszelf en boven al onze tobberijen uit.

Voordat het Kerst wordt hebben we in de kerk altijd de tijd van Advent.

4 weken lang kijken we uit naar Kerst en bezinnen we ons op onszelf en op ons leven en denken we na over wat we verwachten.

We proberen om anders te kijken, anders te voelen, te spreken en te handelen.

En dat doen we juist omdat we geloven dat het anders kan toegaan in onze wereld en in ons leven.

Waar we naar uitkijken en wat we vieren met Kerst dat is de geboorte van een kind.

Want de betekenis van een kind in het algemeen en vooral van dit kind is dat het nieuwe hoop met zich meebrengt en uitzicht op toekomst.

Er zal weer toekomst zijn.

En dan niet een toekomst met nog meer narigheid.

Maar een toekomst met vrede.

Daarom zingen we dat ook in de kerstnacht en nu op de Kerstmorgen, net als de engelen in het verhaal.

Vrede op aarde.

Bij die vrede horen onlosmakelijk recht en gerechtigheid.

Vrede is niet alleen een innerlijk gevoel, maar heeft alles te maken met rechtvaardige verhoudingen op aarde.

Dus als we zingen over vrede op aarde, dan betekent dat gewoon ook: aan de slag.

We zullen zelf ervoor moeten gaan.

Net zoals we lazen bij die oude profeet Jesaja.

Het gaat daar over God dienen.

Hoe doe je dat?

Dat doe je niet door te vasten terwijl er verder niets verandert in je leven.

Dan gaat alles op de oude voet door zoals het altijd ging.

Als je God wilt dienen, dan moet je de handen uit de mouwen steken en dingen anders gaan doen.

De Bijbel is daar heel duidelijk over:

Je moet mensen die geen eten hebben te eten geven.

En mensen die arm zijn moet je helpen.

Je moet mensen die geen kleren hebben, kleren geven.

En vooral moet je het onrecht bestrijden, door te zorgen dat er niemand meer onderdrukt wordt.

Dat is de manier om te werken aan een toekomst van vrede en aan een betere wereld en zo dien je God.

Het bijzondere van Kerst is niet alléén dat er een kind is geboren en dat er weer hoop op toekomst komt in de wereld, een toekomst van vrede.

Dat op zich is al heel bijzonder.

Maar daarbij komt ook dat juist dit kind in zijn volwassen leven heeft laten zien hoe je kunt werken aan die toekomst van vrede.

Hoe je vrede en verzoening kunt brengen om je heen.

Dat is best lastig en er zit nog een hele uitdaging in om dat tot je project te maken in onze wereld die zo vol is met problemen en moeilijkheden.

Problemen waarbij we ons af kunnen vragen hoe dat dan allemaal verder moet gaan.

Vrede en verzoening hoe brengen we dat in de praktijk?

Vaak zijn we geneigd om te denken dat het toch niet uitmaakt wat wij doen.

Wat voor verschil kunnen we maken in ons eentje?

Toch kunnen we dat.

We kunnen tegen de stroom in gaan.

Een tegenstroom maken van hoop ondanks de narigheid.

Van recht doen onvoorwaardelijk.

Van zachte krachten als antwoord op geweld.

Van mildheid en mededogen.

Geen muren opbouwen tussen mensen maar juist afbreken.

We kunnen het verschil maken door onze verantwoordelijkheid te nemen.

Door niet los te laten of uit handen te geven, maar door te helpen en te vertrouwen.

Door zelf te beginnen met te doen wat nodig is zelfs als het met de moeder wanhoop is.

Gewoon op onze eigen plek en bij alles wat we doen ons steentje bijdragen.

Een poosje geleden stond er een interview met Colet van der Ven in de krant over het kwaad in de wereld.

Op de vraag hoe we dat zouden kunnen terugdringen, antwoordde ze dat er voor haar 2 vragen belangrijk waren en vooral hoe je die vragen beantwoordde.

De eerste is: wat voor mens wil je zijn?

En de tweede: welke wereld wil je dat er gaat komen?

Dat is ook de vraag die de Bijbel aan ons stelt.

Dat is het appèl van het kind in de kribbe aan ons.

Een appèl dat aansluit bij het diepste verlangen dat in ieder mens zit naar een wereld waarin het goed toeven is.

Vanwege dat verlangen komen we hier en zingen we liederen over vrede op aarde en over licht in het duister.

Om niet moedeloos te worden en zonder uitzicht maar om hoopvol te blijven uitkijken naar die andere wereld van Gods dromen.

Amen